

Arrest

**nr. 336 540 van 25 november 2025
in de zaken RvV X, X en X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2025 met refertenummers X, X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In december 2018 betreden de verzoekende partijen, samen met hun moeder en een oudere zus, het Schengengrondgebied.

1.2. De moeder van de verzoekende partijen dient op 14 januari 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in, dat op 9 april 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van 14 augustus 2019 met nr. 224 943 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 4 december 2019 dienen de verzoekende partijen, als begeleide minderjarigen, elk een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 24 november 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen deze verzoeken niet-ontvankelijk. Bij arrest van 28 juli 2022 met nr. 275 604 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Op 20 december 2023 dienen de verzoekende partijen elk een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van de wettelijk samenwonende partner van hun moeder die de Belgische nationaliteit heeft. Op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 22 november 2024 dienen de verzoekende partijen elk een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 23 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissingen worden echter later ingetrokken. Op 11 juli 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nieuwe beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste verzoekende partij genomen beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.11.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar stiefvader van Belgische nationaliteit, zijnde [N.E.E.] (RRN [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Conform hoger geciteerd wetsartikel, dient er om als ten laste te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Aangezien de betrokkene nog niet de leeftijd van achttien jaar had bereikt voor haar komst naar België, vervalt deze voorwaarde, daar ze toen logischerwijze ten laste viel van haar moeder.

Betrokkene werd voor het eerst aangetroffen in België in januari 2019, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, samen met haar moeder, de genaamd [S.Z.], en haar drie op dat moment minderjarige zussen, de genaamden [...]. Betrokkene is in België meerderjarig geworden, op datum van [xx.xx.2023]. De wettelijke relatie tussen de moeder van betrokkene en de referentiepersoon werd middels arrest met nr. 2023/8023 van 12 december 2023 van het Hof van Beroep Antwerpen toegestaan. Hieruit volgt dat de verwantschapsband tussen de betrokkene en referentiepersoon ontstaan is nadat de betrokkene reeds vier jaar in België verbleef, in een precare verblijfssituatie. Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie liggen volgende stukken voor:

- Schrijven advocaat dd 22.01.2025 en dd 09.12.2024, met motivatie dat betrokkene en zussen [...] financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon sedert september 2020.*
- Attest samenstelling van het gezin dd 11.03.2024, betrokkene woont sedert 19.10.2020 samen met referentiepersoon*
- Vonnis Rechtbank Shkodër dd 27.09.2013, waarbij exclusieve voogdij over betrokkene en haar drie zussen wordt toegewezen aan de moeder, genaamde [S.Z.] (wettelijke partner referentiepersoon)*
- Foto's referentiepersoon en betrokkene, zonder datum (andere zussen en moeder eveneens afgebeeld), krantenartikel, foto's kamers van de betrokkene en zussen (stapelbedden)*
- Verzoekschrift tot hoger beroep dd 20.05.2022, arresten dd 27.06.2023 en dd 12.12.2023 Hof van Beroep inzake de wettelijke samenwoning van de (stief)ouders van betrokkene in België*
- Bestaansmiddelen referentiepersoon: uitkeringen invaliditeit*
- Documenten CM waarmee men poogt aan te tonen België niet te hebben verlaten*

Aan de hand van voorgelegde stukken pogen de betrokkene en haar raadsheer bewijs te leveren van een afhankelijkheidsrelatie van in België.

Vooreerst geldt dat conform de uitspraak van het Europees Hof in zijn arrest van 10.04.2025 in de zaak C-607/21 het feit dat de betrokkene nog minderjarig was van in het land van herkomst niet betekent dat er voor gezinshereniging zoals voorzien in art. 40ter, §2, eerste lid, 2° geen afhankelijkheidsrelatie ten overstaan van de referentiepersoon van in België moet worden aangetoond. Dat arrest gaat over een ouder ten laste in kader van artikel 40bis VW, echter het concept ten laste is hetzelfde voor ouders ten laste van EU-burgers als voor volwassen kinderen ten laste, alsook voor de volwassen kinderen ten laste van een Belg. Het Hof oordeelde dat er rekening moet worden gehouden met de bewijzen in het land van oorsprong/origine op de datum van aankomst in België, zelfs als ze oud zijn, maar ook met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag wordt ingediend. Dit betekent dat de aanvraag kan worden verworpen als aan een van de twee voorwaarden niet is voldaan. Gezien de minderjarigheid van de betrokkene van in het land van herkomst vervalt de eerste voorwaarde, maar dient de betrokkene haar afhankelijkheid van de referentiepersoon te bewijzen in België, vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op het moment dat de aanvraag wordt ingediend.

Ofschoon de hierboven opgesomde bewijzen niet kunnen overtuigen van een afhankelijkheidsrelatie waarbij de steun van de referentiepersoon fundamenteel is voor het levensonderhoud van de betrokkene, dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat redenerend op basis van de hoger aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon niet kan blijken omwille van het illegale verblijf van de betrokkene in het gastland. Het Hof is van oordeel dat indien niet hoeft te worden nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidssituatie in het land van oorsprong of herkomst van de ascendent, het risico bestaat dat de voorschriften van de richtlijn worden omzeild. Het zou voldoende zijn om in het gastland een situatie van afhankelijkheid te creëren. Het Hof herinnert eraan dat indien de bloedverwant in opgaande lijn vóór zijn aanvraag legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven (krachtens het recht van de Unie of het nationale recht), hij enkel zou moeten bewijzen dat hij op de datum van indiening van zijn aanvraag ten laste van de burger van de Unie is en niet meer in het land van oorsprong/origine. Als de ascendent sinds zijn of haar aankomst legaal in het land verblijft, wordt alleen rekening gehouden met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Het Hof wijst dus op het belang om situaties van gecreëerde ad-hoc afhankelijkheid in het gastland tegen te gaan, omdat het risico bestaat dat de voorschriften van de richtlijn worden omzeild. Mede omwille van dit risico voegde Het Hof de voorwaarde toe van legaal verblijf om de bewijzen ten laste in het gastland in overweging te kunnen nemen. Volgend uit de redenering dat in geval van legaal verblijf in het gastland de bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst komen te vervallen, kan worden gesteld dat indien enkel de afhankelijkheidsrelatie in het gastland voorligt, er wel degelijk sprake moet zijn van een legaal verblijf van de betrokkene in het gastland, net om situaties van het creëren van een afhankelijkheidsrelatie tegen te gaan. Gezien de premisse van het legale verblijf voor de inoverwegingname van bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie in België, kan hieruit worden afgeleid dat deze bewijzen voor de betrokkene niet kunnen gelden gezien haar illegale verblijfsstatus. Betrokkene verkreeg tussen 14.01.2019 en 28.07.2022 voorlopig verblijf in het kader van een verzoek om internationale bescherming, geweigerd aan haar moeder middels arrest nr 275 604 van 28 juli 2022. De moeder en het volledige gezin hebben geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 18/09/2019. Op 14/12/2023 werd de wettelijke samenwoning van de moeder van de betrokkene met de referentiepersoon uiteindelijk geregistreerd. Op 20.12.2023 diende ze een eerste aanvraag gezinshereniging in, met de referentiepersoon als stiefvader, haar geweigerd middels bijlage 20 dd 19.06.2024 omwille van het ontbreken van een geldig paspoort. Heden ligt een geldig paspoort voor, maar wordt de aanvraag geweigerd daar de betrokkene niet aantoonst ten laste te zijn van de referentiepersoon vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op het moment van de indiening van de aanvraag. Op basis van de rechtspraak van Het Hof kan worden geconcludeerd dat er gezien de jarenlange periode van illegaal verblijf van de betrokkene en de later ontstane verwantschapsrelatie met de referentiepersoon, geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°. Het weze duidelijk dat er geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een ad-hoc gecreëerde afhankelijkheidsrelatie.

Kortom, gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

De overige voorgelegde documenten (bestaansmiddelen, huisvesting, documenten CM ...) doen geen afbreuk op deze beslissing. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van

toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

De in hoofde van de tweede en derde verzoekende partij genomen beslissingen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/11/2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar stiefvader van Belgische nationaliteit, zijnde [N.E.E.] (RRN [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)”

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Conform hoger geciteerd wetsartikel, dient er om als ten laste te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Aangezien de betrokkene nog niet de leeftijd van achttien jaar had bereikt voor haar komst naar België, vervalt deze voorwaarde, daar ze toen logischerwijze ten laste viel van haar moeder.

Betrokkene werd voor het eerst aangetroffen in België in januari 2019, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, samen met haar moeder, de genaamd [S.Z.], en haar drie op dat moment minderjarige zussen, de genaamden [...]. Betrokkene is in België meerderjarig geworden, op datum van [xx.xx.2024]. De wettelijke relatie tussen de moeder van betrokkene en de referentiepersoon werd middels arrest met nr. 2023/8023 van 12 december 2023 van het Hof van Beroep Antwerpen toegestaan. Hieruit volgt dat de verwantschapsband tussen de betrokkene en referentiepersoon ontstaan is nadat de betrokkene reeds vier jaar in België verbleef, in een precaire verblijfssituatie. Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie liggen volgende stukken voor:

- Schrijven advocaat dd 22.01.2025 en dd 09.12.2024, met motivatie dat betrokkene en zussen [...] financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon sedert september 2020.
- Schoolfacturen betrokkene in België in 2023-2024 + inschrijvingsbewijs school
- Lijst bankverrichtingen referentiepersoon tussen 01/2023 en 10/2023, overschrijvingen allerhande, waarvan slechts 2-3 met betrokkene in onderwerp. Andere aangeduide verrichtingen zijn niet ontegensprekelijk voor de betrokkene gebeurd (“Maandelijks tweewielers”, “CM”)
- Attest samenstelling van het gezin dd 11.03.2024, betrokkene woont sedert 19.10.2020 samen met referentiepersoon
- Vonnis Rechtbank Shkodër dd 27.09.2013, waarbij exclusieve voogdij over betrokkene en haar drie zussen wordt toegewezen aan de moeder, genaamde [S.Z.] (wettelijke partner referentiepersoon)
- Foto's referentiepersoon en betrokkene, zonder datum (andere zussen en moeder eveneens afgebeeld), krantenartikel, foto's kamers van de betrokkene en zussen (stapelbedden)
- Verzoekschrift tot hoger beroep dd 20.05.2022, arresten dd 27.06.2023 en dd 12.12.2023 Hof van Beroep inzake de wettelijke samenwoning van de (stief)ouders van betrokkene in België
- Bestaansmiddelen referentiepersoon: uitkeringen invaliditeit

- Documenten CM waarmee men poogt aan te tonen België niet te hebben verlaten

Aan de hand van voorgelegde stukken pogen de betrokkene en haar raadsheer bewijs te leveren van een afhankelijkheidsrelatie van in België.

Vooreerst geldt dat conform de uitspraak van het Europees Hof in zijn arrest van 10.04.2025 in de zaak C-607/21 het feit dat de betrokkene nog minderjarig was van in het land van herkomst niet betekent dat er voor gezinshereniging zoals voorzien in art. 40ter, §2, eerste lid, 2° geen afhankelijkheidsrelatie ten overstaan van de referentiepersoon van in België moet worden aangetoond. Dat arrest gaat over een ouder ten laste in kader van artikel 40bis VW, echter het concept ten laste is hetzelfde voor ouders ten laste van EU-burgers als voor volwassen kinderen ten laste, alsook voor de volwassen kinderen ten laste van een Belg. Het Hof oordeelde dat er rekening moet worden gehouden met de bewijzen in het land van oorsprong/origine op de datum van aankomst in België, zelfs als ze oud zijn, maar ook met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag wordt ingediend. Dit betekent dat de aanvraag kan worden verworpen als aan een van de twee voorwaarden niet is voldaan. Gezien de minderjarigheid van de betrokkene van in het land van herkomst vervalt de eerste voorwaarde, maar dient de betrokkene haar afhankelijkheid van de referentiepersoon te bewijzen in België, vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op het moment dat de aanvraag wordt ingediend.

Ofschoon de hierboven opgesomde bewijzen niet kunnen overtuigen van een afhankelijkheidsrelatie waarbij de steun van de referentiepersoon fundamenteel is voor het levensonderhoud van de betrokkene, dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat redenerend op basis van de hoger aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon niet kan blijken omwille van het illegale verblijf van de betrokkene in het gastland. Het Hof is van oordeel dat indien niet hoeft te worden nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidssituatie in het land van oorsprong of herkomst van de ascendent, het risico bestaat dat de voorschriften van de richtlijn worden omzeild. Het zou voldoende zijn om in het gastland een situatie van afhankelijkheid te creëren. Het Hof herinnert eraan dat indien de bloedverwant in opgaande lijn vóór zijn aanvraag legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven (krachtens het recht van de Unie of het nationale recht), hij enkel zou moeten bewijzen dat hij op de datum van indiening van zijn aanvraag ten laste van de burger van de Unie is en niet meer in het land van oorsprong/origine. Als de ascendent sinds zijn of haar aankomst legaal in het land verblijft, wordt alleen rekening gehouden met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Het Hof wijst dus op het belang om situaties van gecreëerde ad-hoc afhankelijkheid in het gastland tegen te gaan, omdat het risico bestaat dat de voorschriften van de richtlijn worden omzeild. Mede omwille van dit risico voegde Het Hof de voorwaarde toe van legaal verblijf om de bewijzen ten laste in het gastland in overweging te kunnen nemen. Volgend uit de redenering dat in geval van legaal verblijf in het gastland de bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst komen te vervallen, kan worden gesteld dat indien enkel de afhankelijkheidsrelatie in het gastland voorligt, er wel degelijk sprake moet zijn van een legaal verblijf van de betrokkene in het gastland, net om situaties van het creëren van een afhankelijkheidsrelatie tegen te gaan. Gezien de premisse van het legale verblijf voor de inoverwegingname van bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie in België, kan hieruit worden afgeleid dat deze bewijzen voor de betrokkene niet kunnen gelden gezien haar illegale verblijfsstatus. Betrokkene verkreeg tussen 14.01.2019 en 28.07.2022 voorlopig verblijf in het kader van een verzoek om internationale bescherming, geweigerd aan haar moeder middels arrest nr 275 604 van 28 juli 2022. De moeder en het volledige gezin hebben geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 18/09/2019. Op 14/12/2023 werd de wettelijke samenwoning van de moeder van de betrokkene met de referentiepersoon uiteindelijk geregistreerd. Op 20.12.2023 diende ze een eerste aanvraag gezinshereniging in, met de referentiepersoon als stiefvader, haar geweigerd middels bijlage 20 dd 19.06.2024 omwille van het ontbreken van een geldig paspoort. Heden ligt een geldig paspoort voor, maar wordt de aanvraag geweigerd daar de betrokkene niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op het moment van de indiening van de aanvraag. Op basis van de rechtspraak van Het Hof kan worden geconcludeerd dat er gezien de jarenlange periode van illegaal verblijf van de betrokkene en de later ontstane verwantschapsrelatie met de referentiepersoon, geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°. Het weze duidelijk dat er geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een ad-hoc gecreëerde afhankelijkheidsrelatie.

Kortom, gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon vanaf de leeftijd van 18 jaar tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

De overige voorgelegde documenten (bestaansmiddelen, huisvesting, documenten CM ...) doen geen afbreuk op deze beslissing. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

2. Samenvoeging

Nu de verzoekende partijen deel uitmaken van hetzelfde gezin, de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de ingediende verzoekschriften nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift ingediend door de eerste verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“Artikel 40ter, §2, °2 van de Vreemdelingenwet stelt:

[...]

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene is ouder dan 18 jaar Conform hoger geciteerd wetsartikel, dient er om als ten laste te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Aangezien de betrokkene nog met de leeftijd van achttien jaar had bereikt voor haar komst naar België, vervalt deze voorwaarde, daar ze toen logischerwijze ten laste viel van haar moeder.”

Verwerende partij verwijst ter motivering vervolgens naar HvJ arrest C-607/21 van 10 april 2025.

De bestreden beslissing is op twee punten gebrekkig.

Ten eerste leest verwerende partij dit arrest C-607/21 van 10 april 2025 op een verkeerde wijze, en past verwerende partij de rechtspraak van het Hof van Justitie verkeerd toe.

Verwerende partij meent uit dit arrest te ontwaren dat het illegale verblijf van verzoekende partij in België op zich tot gevolg heeft dat er met de voorgelegde bewijzen van de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden.

Dit gaat echter in tegen arrest C-607/21 van 10 april 2025:

[citaat punten 62 tot en met 65]

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door de bewijzen van verzoekende partij niet nader te onderzoeken, louter en alleen omdat verzoekende partij onrechtmatig verbleef op het Belgische grondgebied. Dit is immers niet wat het Hof van Justitie voorschrijft. Niet enkel de zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden, deze juridisch onjuiste lezing en motivering vormt tevens een schending van de motiveringsplicht.

Ten overvloede nog dit: waar arrest C-607/21 van 10 april 2025 handelt over een ascendent van een Unieburger, gaat het in verzoeksters geval om een descendent. Artikel 2, punt 2, d) van Richtlijn 2004/38 vereist dat om van een familielid van een burger van de Unie te kunnen spreken, een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn, en deze van de echtgenoot of partner, steeds ten laste moet zijn. Wanneer het daarentegen gaat om bloedverwanten in de neergaande lijn (zoals in casu), geldt deze voorwaarde van ten laste zijn niet voor minderjarigen (artikel 2, punt 2, c) van Richtlijn 2004/38). Verzoekster kwam als minderjarige naar België.

Ten tweede stelt verwerende partij wel langs de neus weg dat 'de hierboven opgesomde bewijzen niet kunnen overtuigen van een afhankelijkheidsrelatie waarbij de steun van de referentiepersoon fundamenteel is voor het levensonderhoud van de betrokken' en 'de overige voorgelegde documenten (bestaansmiddelen, huisvesting, documenten CM) doen geen afbreuk op deze beslissing', maar motiveert hier verder niet over. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond artikel 20 en 21 VWEU, door geen onderzoek te doen naar een mogelijk afgeleid verblijfsrecht op basis van het Unieburgerschap. De vaststelling dat verzoekster de aanvraag gezinshereniging indiende na een periode in illegaal verblijf in België, sluit het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht op grond van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar stiefvader immers niet uit.

Dit geldt des te meer aangezien het administratief dossier talrijke bewijsstukken bevat waaruit de bijzondere afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar stiefvader blijkt.

Er dient in deze te worden verwezen naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Het past in dit verband dus om te wijzen op de uitgangspunten zoals neergelegd in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19:

[citaat punten 43 tot en met 48]

Verwerende partij zag over het hoofd dat er in casu elementen zijn die wijzen op een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze ertoe zou leiden dat de stiefvader gedwongen is om verzoekster (en haar 2 zussen – die een identiek profiel hebben en een identieke weigeringsbeslissing ontvingen) te vergezellen en het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Verzoekende partij legde bij haar aanvraag bewijsstukken immers de volgende bewijsstukken voor:

- Een begeleidende brief van verzoeksters raadsman dd. 9 december 2024, waarin wordt benadrukt dat verzoekster sinds september 2020 onafgebroken bij haar stiefvader woonde; en dat haar stiefvader financieel en materieel zorg draagt voor verzoekster en de rest van het gezin;

- Foto's van verzoekster, haar zussen, moeder en stiefvader doorheen de jaren;

- Het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 12 december 2023, waarin werd geoordeeld dat verzoeksters moeder en stiefvader geen schijnrelatie zijn aangegaan. In dit arrest stelt het Hof over de kinderen:

"De door appellanten voorgelegde foto's tonen een werkelijke interactie aan tussen appellanten zelf alsook met de kinderen van de vrouw."

- Een kopie van het echtscheidingsvonnis, uitgesproken door de rechtbank van Shkoder op 21 oktober 2008. Dit vonnis maakt melding van het intrafamiliaal geweld gepleegd door de biologische vader van verzoekster;

- Een kopie van het vonnis van de rechtbank van Shkoder van 21 september 2013, waarbij het exclusieve ouderlijk gezag aan de moeder werd toegekend. Dit vonnis maakt melding van het feit dat de biologische vader op dat moment in de gevangenis zat.

In het administratief dossier van de DVZ bevindt zich daarnaast ook een kopie van RvV arrest nr. 275 604 van 28 juli 2022, waardoor verwerende partij ook langs deze weg op de hoogte was van het intrafamiliaal geweld gepleegd door de biologische vader waarvan verzoekster in Albanië het slachtoffer werd.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze elementen over het hoofd te zien, en schond de motiveringsplicht door niet te motiveren waarom met deze elementen en stukken geen rekening diende te worden gehouden.

Verzoekende partij had voor haar komst naar België geen vaderfiguur in haar leven. Verzoekende partij woont sinds haar 15 jaar bij haar Belgische stiefvader, die haar mee opvoedde, en waarmee ze een sterke band ontwikkelde. Deze stiefvader nam de taak van vader op zich, een rol die verzoeksters biologische vader nooit heeft vervuld (integendeel). Verzoekster woont binnenkort 5 jaar met haar stiefvader en de rest van het gezin samen.

De bestreden beslissing maakt het onmogelijk om dit gezinsleven in België verder te zetten.

Verzoekende partij mocht redelijkerwijze verwachten dat verwerende partij, gezien stukken in het dossier en indicaties van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding, zou nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en de referentiepersoon in de zin van artikel 20 en 21 van het VWEU.

Hierdoor beging verwerende partij om te beginnen een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over de relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu gebeurde dit niet.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de hierboven aangehaalde wetsartikelen, door een gebrekkig onderzoek te doen naar een mogelijk afgeleid verblijfsrecht op basis van het Unieburgerschap, ondanks de stukken in het dossier die wijzen op de bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar stiefvader.

Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing zijn zoals hierboven aangetoond immers niet feitelijk juist, noch draagkrachtig.”

3.2. De verwerende partij beantwoordt dit middel in haar nota's met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 22.11.2024 in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als stiefdochter van dhr. [E.N.] van Belgische nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Terwijl artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

[...]

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd, zoals als volgt opgesomd in de bestreden beslissing:

[...]

Verzoekende partij betwist deze opsomming niet, doch meent dat deze documenten onvoldoende werden onderzocht.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Minister geheel terecht werd gemotiveerd dat blijkt dat kunstmatig een afhankelijkheidsrelatie werd gecreëerd en dat hieraan geen verblijfsrecht kan worden ontleend.

Daar waar verzoekende partij stelt dat de gemachtigde het arrest van het Hof van Justitie van 10.04.2025 (C-607/21) verkeerd interpreteert, heeft zij het aan het verkeerde eind.

De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid leidt niet af uit het arrest van 10.04.2025 dat wanneer iemand een illegaal verblijf heeft er geen rekening moet gehouden worden met de voorgelegde bewijzen van afhankelijkheid.

Wat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid concreet aanhaalt is dat er in casu sprake is van een ad hoc gecreëerde afhankelijkheidsrelatie en dus niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet. Er was immers sprake van een jarenlang illegaal verblijf, waarna de afhankelijkheidsrelatie werd gecreëerd. Op deze manier bestaat het risico dat de voorschriften van de Burgerschapsrichtlijn worden omzeild. Het volstaat dan ook niet om in deze aan te tonen dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie op het moment van het indienen van de aanvraag om een verblijfsrecht te bekomen.

Bovendien houdt de kritiek van verzoekende partij geen steek aangezien de gemachtigde weldegelijk rekening gehouden met de aangeleverde bewijsstukken en op basis daarvan oordeelt dat er ook geen afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij een schending van art. 20 VWEU opwerpt, merkt verweerder vooreerst op dat er op geen enkele manier wordt aangetoond dat er überhaupt sprake is van afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Het is inderdaad pertinent in dit kader te benadrukken dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft benadrukt dat slechts in uitzonderlijke gevallen tussen twee volwassenen een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Verder merkt verweerder ook op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft nog steeds de mogelijkheid haar verblijf te regulariseren via de vastgestelde procedures (in België of in het buitenland).

Zie inzake:

“ (...)

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat “volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.” (§ 65).

(...)” (R.v.V. nr. 247.052 dd. 11.01.2021) [...]

In het arrest van 05.05.2022 (C 451/19 en C 532/19) heeft het Hof van Justitie zich specifiek over de relatie tussen echtgenoten uitgesproken, waarbij met name werd geoordeeld dat een plicht tot samenleving volgens nationaal recht voor echtgenoten niet tot gevolg heeft dat er een afhankelijkheidsverhouding is die grond oplevert voor een afgeleid verblijfsrecht.

Een dergelijke verplichting tot samenwoning kan de Unieburger immers nooit dwingen om het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer aan zijn echtgenoot-derdelander geen verblijfsrecht wordt verleend.

In casu zijn verzoekende partij en de referentiepersoon geen echtgenoten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormeld arrest.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

Ondergeschikt laat verzoekende partij gelden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Er wordt op geen enkele manier een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon aangetoond.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen

hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die maken dat de door verweerder gedane belangenafweging als disproportioneel moet worden aangemerkt. Zowel verzoeker, als de partner van verzoeker waren vanaf het begin perfect op de hoogte van het precaire verblijf van verzoeker wat maakte dat zij er niet zonder meer op konden vertrouwen dat zij hier een gezinsleven konden uitbouwen, minstens hiervoor eerst de nodige procedures dienden te worden doorlopen.” (RvV nr. 317.453 van 27.11.2024)

In casu werd door de gemachtigde van de Minister geheel terecht vastgesteld dat de beweerde en betwiste afhankelijkheidsrelatie in ieder geval pas werd ontwikkeld nadat verzoekster reeds geruime tijd in illegaal verblijf was op het grondgebied.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De verzoekende partijen dienden op 22 november 2024 elk een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in het kader van gezinshereniging met de wettelijk samenwonende partner van hun moeder die de Belgische nationaliteit heeft. Er blijkt niet dat deze Belgische referentiepersoon zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De door de verzoekende partijen beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen – en ingevolge de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) – luidde als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]

[...]”

3.5. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partijen op het ogenblik dat zij de thans voorliggende aanvragen hebben ingediend allen reeds ouder waren dan 18 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moeten leveren dat zij in het land van oorsprong of herkomst ten laste zijn en dit *“mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 10 maart 2024 (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 51-52) blijkt niet dat de wetgever op inhoudelijk vlak iets heeft willen veranderen aan de invulling van de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* in de context van de gezinshereniging met Belgen, zoals eerder uitgelegd door de Raad van State, met name dat de betrokkene ten laste moet zijn van in het land van herkomst, in de periode voor de komst naar België, en deze situatie moet voortduren, minstens tot de aanvraag.

In de bestreden beslissingen heeft de verwerende partij het begrip *“ten laste zijn”* verder geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). In dit verband merkt de Raad op dat het in de huidige beroepen niet ter discussie staat tussen de partijen dat de invulling van het begrip *“ten laste zijn”* in de rechtspraak van het HvJ inzake de gezinshereniging met Unieburgers die hun rechten van vrij verkeer hebben uitgeoefend naar analogie kan worden toegepast op situaties van gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen, zoals dit in voorliggende zaken het geval is.

De Raad benadrukt nog dat wat betreft het *“ten laste”* zijn er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partijen het bewijs van deze voorwaarde leveren. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. Wat het ten laste zijn (van) in het land van herkomst betreft, erkent de verwerende partij in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen op minderjarige leeftijd met hun moeder naar België zijn gekomen en dat in casu dus kan worden aangenomen dat zij in het land van herkomst ten laste vielen van hun moeder. Aldus geeft zij aan dat op deze grond geen beletsel bestaat opdat de verzoekende partijen worden toegelaten tot het beoogde verblijf.

3.7. De verwerende partij benadrukt in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen echter ook het bewijs moeten leveren van het *“ten laste zijn”* in België, meer bepaald vanaf het bereiken van de leeftijd van 18 jaar tot het moment van de aanvragen. Zij oordeelt dat de verzoekende partijen hierin niet zijn geslaagd en dat zij aldus niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissingen aan dat de verzoekende partijen zich sinds januari 2019 in België bevinden en dat de verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon pas is ontstaan na een precair verblijf van vier jaar. Zij stelt vast dat de verzoekende partijen meerdere stukken hebben voorgelegd om de afhankelijkheidsband tussen hen en de Belgische referentiepersoon aan te tonen. Zij stelt dat deze stukken niet kunnen overtuigen van een afhankelijkheidsrelatie waarbij de steun van de Belgische

referentiepersoon fundamenteel is voor het levensonderhoud van de verzoekende partijen, maar verstrekt hieromtrent geen verdere uitleg. Met verwijzing naar het arrest van het HvJ van 10 april 2025 in de zaak C-607/21, oordeelt zij dat de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partijen en de Belgische referentiepersoon *“niet kan blijken omwille van het illegale verblijf van de [verzoekende partijen] in het gastland”*. Volgens haar wijst het HvJ immers op het belang om situaties van gecreëerde afhankelijkheid in het gastland tegen te gaan en voegde het, *“[m]ede omwille van dit risico”, “de voorwaarde toe van legaal verblijf om de bewijzen het ten zijn in het gastland in overweging te kunnen nemen”*. Zij leest in dit arrest van het HvJ *“de premisse van het legale verblijf voor de inoverwegingname van bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie in België”*. Toegepast op de voorliggende zaken, betekent dit volgens haar dat de bewijzen die de verzoekende partijen hebben voorgelegd ter staving van de afhankelijkheidsband *“niet kunnen gelden gezien [hun] illegale verblijfsstatus”*. Zij besluit dat *“gezien de jarenlang periode van illegaal verblijf [...] en de later ontstane verwantschapsrelatie met de referentiepersoon, geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie”* en dat geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan *“een ad-hoc gecreë[e]rde afhankelijkheidsrelatie”*.

3.8. De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij bij haar voormelde beoordeling is uitgegaan van een verkeerde lezing van het betreffende arrest van het HvJ en zodoende dit arrest ook verkeerd heeft toegepast. Zo stellen zij dat het op basis van dit arrest opgenomen motief dat een illegaal verblijf op zich reeds tot gevolg heeft dat er met de voorgelegde bewijzen van de afhankelijkheidsband geen rekening kan worden gehouden, ingaat tegen het bepaalde in de punten 62 tot en met 65 van dit arrest. Aldus heeft de verwerende partij volgens hen ook onzorgvuldig gehandeld door deze bewijzen niet verder te onderzoeken en deze louter aan de kant te schuiven omwille van hun illegaal verblijf.

3.9. In haar nota's met opmerkingen betwist de verwerende partij dat in de bestreden beslissingen uit het aangehaalde arrest van het HvJ zou worden afgeleid *“dat wanneer iemand een illegaal verblijf heeft er geen rekening moet gehouden worden met de voorgelegde bewijzen van afhankelijkheid”*. Dit betoog kan echter niet worden bijgetreden. Zo kan in de bestreden beslissingen net uitdrukkelijk worden gelezen dat het HvJ, (mede) omwille van het risico op situaties van gecreëerde afhankelijkheid, *“de voorwaarde toe[voegt] van legaal verblijf om de bewijzen het ten zijn in het gastland in overweging te kunnen nemen”*. Nog wordt in deze beslissingen aangegeven dat uit dit arrest van het HvJ *“de premisse van het legale verblijf voor de inoverwegingname van bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie in België”* zou blijken. Dit wijst er wel degelijk op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen een voorwaarde van legaal verblijf afleidt uit de rechtspraak van het HvJ opdat de bewijzen van afhankelijkheid in overweging kunnen worden genomen.

De Raad herhaalt verder dat er tussen de partijen geen enkele betwisting bestaat over de – naar analogie – toepasbaarheid van de aangehaalde rechtspraak van het HvJ in de voorliggende zaken die handelen over gezinshereniging met een statische Belg.

In het arrest van het HvJ van 10 april 2025 in de zaak C-607/21 wordt inderdaad gewezen op het risico dat, in bepaalde situaties, de voorwaarden voor de gezinshereniging in de richtlijn 2004/38/EG zouden worden omzeild. Om dergelijke situaties te vermijden, stelt het HvJ dat het noodzakelijk is om de situatie van afhankelijkheid te beoordelen op het moment dat de aanvrager zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf heeft verlaten, net als op het moment dat de aanvrager ook daadwerkelijk een aanvraag heeft ingediend, wanneer er tussen deze twee gebeurtenissen meerdere jaren zitten. Het HvJ voorziet hierop enkel een uitzondering wanneer de aanvrager aanvankelijk legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven op grond van een autonoom verblijfsrecht, waarin enkel dient te worden gekeken naar het moment van het indienen van de aanvraag. In het arrest wordt dit toegelicht als volgt:

“53 Indien het feit dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren na zich bij die Unieburger in de gastlidstaat te hebben gevoegd een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, ertoe leidt dat de bevoegde nationale autoriteit bij de behandeling van die aanvraag niet meer hoeft na te gaan of er in het land van oorsprong of herkomst van die bloedverwant sprake was van een situatie van afhankelijkheid als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, terwijl overeenkomstig de in punt 35 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak die verificatie wel vereist is indien die aanvraag was ingediend gelijktijdig met de aankomst van die bloedverwant in opgaande lijn op het grondgebied van die lidstaat, zou niet alleen het risico bestaan dat het aantal potentiële begunstigen van de door deze richtlijn verleende rechten wordt uitgebreid, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de wil van de Uniewetgever, maar ook dat de door die richtlijn gestelde vereisten worden omzeild.

54 Die risico's bestaan echter niet wanneer de betreffende rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn is aangekomen op het grondgebied van de gastlidstaat en daar aanvankelijk heeft verbleven op grond van een autonoom of afgeleid verblijfsrecht dat naar Unierecht kan worden toegekend op grond van een andere bepaling dan artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 of op grond van het nationale recht. In een dergelijke situatie hoeft die bloedverwant in opgaande lijn dus slechts het bewijs te leveren dat hij op de datum van de

indiening van zijn aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 10 van die richtlijn ten laste is van de Unieburger en/of diens partner in die lidstaat.

[...]

59 Gelet op het voorgaande moet op de eerste en de derde vraag worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 7, lid 2, en artikel 10 van die richtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat om vast te stellen of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger ten laste is van die Unieburger en/of die partner, de bevoegde nationale autoriteit rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land heeft verlaten en zich bij die Unieburger in het gastland heeft gevoegd, in voorkomend geval op basis van documenten die vóór die datum zijn afgegeven, als de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in die lidstaat op de datum van indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart, wanneer tussen die twee datums meerdere jaren zijn verstreken.”

Uit deze overwegingen kan aldus geenszins worden afgeleid dat een aanvrager die al meerdere jaren op illegale wijze in het gastland, in casu België, verbleef en pas later een aanvraag indient tot gezinshereniging met een Unieburger, op geen enkele wijze een afhankelijkheidsrelatie met deze Unieburger zou kunnen aantonen, louter omwille van het gegeven van het illegaal verblijf. Uit de voorgaande citaten blijkt duidelijk dat er dan dient te worden gekeken naar de afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst voor de komst naar België en naar de situatie op het moment van het indienen van de aanvraag, waaruit een “voortgezette situatie van afhankelijkheid” moet blijken.

Bovendien gaat de verwerende partij met haar interpretatie van het arrest van het HvJ van 10 april 2025 in de zaak C-607/21 volledig voorbij aan de verdere beoordeling in de punten 61 tot en met 66 van dit arrest:

“61 Voor het geval dat de bevoegde nationale autoriteit van het gastland bij de behandeling van de overeenkomstig artikel 7, lid 2, en artikel 10 van richtlijn 2004/38 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart, en met name om te bepalen of is voldaan aan de voorwaarde inzake de afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van deze richtlijn, rekening moet houden met de situatie van de aanvrager in die lidstaat, wenst de verwijzende rechter met de tweede vraag in wezen te vernemen of de omstandigheid dat die aanvrager op grond van de nationale regelgeving illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft van invloed is op de beoordeling van die voorwaarde inzake de afhankelijkheidsverhouding.

62 In dit verband moet worden opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de hoedanigheid van „familielid” in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van die richtlijn niet afhankelijk stelt van het vervullen van een voorwaarde van „regelmatig” verblijf in de gastlidstaat. De definitie van „familielid” die in die bepaling is opgenomen maakt geen onderscheid naargelang de betrokkene op grond van de nationale regelgeving al dan niet legaal in de gastlidstaat verblijft.

63 Zoals in punt 48 van het onderhavige arrest is aangegeven, vormt de afhankelijkheidsverhouding die in wezen wordt bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, voor rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn de voorwaarde voor de toepasselijkheid van die richtlijn en een van de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om aanspraak te kunnen maken op de door die richtlijn gewaarborgde rechten, zoals het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 7, lid 2, van die richtlijn.

64 Uit het antwoord op de eerste en de derde vraag vloeit voort dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien, ten eerste, bedoelde bloedverwant kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van aankomst in die gastlidstaat ten laste was van die Unieburger en/of diens partner en, ten tweede, die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn.

65 Hieruit volgt dat wanneer de materiële voorwaarden voor een dergelijk verblijfsrecht die in richtlijn 2004/38 zijn bepaald, en met name de voorwaarde inzake de afhankelijkheidssituatie, zijn vervuld op de relevante datums die in het vorige punt van het onderhavige arrest zijn vermeld, dat verblijfsrecht niet kan worden geweigerd op grond dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn op de datum van zijn aanvraag voor een verblijfskaart onregelmatig verbleef op het grondgebied van de lidstaat waar de Unieburger bij wie hij zich heeft gevoegd en de partner van deze Unieburger zijn gevestigd.

66 Gelet op het voorgaande moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 2, punt 2, onder d), en artikel 10 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger, die kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn

aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van die aankomst ten laste was van die Unieburger en/of die partner, aanspraak kan maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden dat is afgeleid van de rechten van een Unieburger en dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn. Dat verblijfsrecht kan niet worden geweigerd omdat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn op de datum van die aanvraag op grond van de nationale regelgeving onregelmatig verbleef op het grondgebied van die lidstaat. (eigen onderlijning).

Gelet op wat voorafgaat, kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij betogen dat de verwerende partij is uitgegaan van een verkeerde lezing van voormeld arrest van het HvJ en dat de illegaliteit van de verblijfssituatie van de aanvrager op zich geen valabele reden is voor een weigering van de gezinshereniging of om de aangebrachte bewijzen van de afhankelijkheidsband terzijde te schuiven.

3.10. Gelet op de voorgaande bespreking kan de beoordeling in de bestreden beslissingen dat de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partijen en de Belgische referentiepersoon *“niet kan blijken omwille van het illegale verblijf van de [verzoekende partijen] in het gastland”* niet blijven staan. De huidige verblijfsstatus van de verzoekende partijen staat er niet aan in de weg dat er een afhankelijkheidsband tussen hen en de Belgische stiefvader kan bestaan en dit dient concreet te worden onderzocht aan de hand van de bewijselementen die de verzoekende partijen hebben aangebracht.

Samen met de verzoekende partijen moet bijgevolg worden vastgesteld dat de verwerende partij de voorgelegde stukken niet zonder verder onderzoek aan de kant mocht schuiven, louter omwille van het illegale verblijf van de verzoekende partijen in België. In de bestreden beslissingen wordt weliswaar nog gesteld dat de stukken die de verzoekende partijen bij hun aanvragen hebben voorgelegd niet kunnen overtuigen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat waarbij de steun van de Belgische referentiepersoon fundamenteel is voor hun levensonderhoud, maar hierbij wordt geen enkele verdere uitleg of motivering gegeven waarom deze stukken niet volstaan om het *“ten laste zijn”* aan te tonen en aldus blijkt andermaal niet dat de verwerende partij in dit verband een zorgvuldig onderzoek heeft verricht van de voorliggende stukken die ter onderbouwing van de afhankelijkheidsband werden voorgelegd.

3.11. De verwerende partij besloot in de bestreden beslissingen verder dat *“gezien de jarenlange periode van illegaal verblijf [...] en de later ontstane verwantschapsrelatie met de referentiepersoon, geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie”* en dat geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan *“een ad-hoc gecreë[r]de afhankelijkheidsrelatie”*. In de nota's met opmerkingen spreekt de verwerende partij nog van een *“kunstmatige afhankelijkheidsrelatie”* en houdt zij voor dat dit de eigenlijke weigeringsgrond is. Zij benadrukt dat er sprake was van een jarenlang illegaal verblijf waarna de afhankelijkheidsrelatie werd gecreëerd en dat het bijgevolg niet volstaat *“om in deze aan te tonen dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie op het moment van het indienen van de aanvraag om een verblijfsrecht te bekomen”*.

In dit verband herinnert de Raad er aan dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de meerderjarige rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1° voor zover zij reeds in het land van oorsprong dan wel herkomst *“te hunnen laste”* zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst, gelet op hun minder-jarigheid op dat ogenblik, reeds ten laste vielen van hun moeder (of de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon) en aangegeven dat bijgevolg niet verder moest worden ingegaan op de vereiste dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsband moet bestaan.

De verwerende partij gaat met haar voormelde beoordeling nog voorbij aan haar eigen vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de eerste verzoekende partij pas in januari 2023 meerderjarig is geworden en de tweede en derde verzoekende partij pas in augustus 2024, terwijl uit de administratieve dossiers blijkt dat zij al sinds oktober 2020 samenwonen met de Belgische referentiepersoon en dat de moeder van de verzoekende partijen al minstens sinds maart 2021 probeert de wettelijke samenwoning met haar partner, de Belgische referentiepersoon, te regelen (AD eerste verzoekende partij, stuk 55). Aldus waren de verzoekende partijen allen nog minderjarig op het moment dat hun moeder en de Belgische referentiepersoon een relatie zijn aangegaan. Bij de eerste aanvraag om gezinshereniging in december 2023 waren de tweede en derde verzoekende partij zelfs nog steeds minderjarig.

De verwerende partij hield geen enkele rekening met het gegeven dat de verzoekende partijen allen jongvolwassenen zijn en dat de relatie tussen hun moeder en de Belgische referentiepersoon in België is ontstaan toen zij nog minderjarig waren. De verzoekende partijen zijn pas meerderjarig geworden op een moment dat zij al jaren bij hun moeder en de Belgische referentiepersoon inwoonden en er dus al een band was. Er kan aldus niet zonder meer worden gesproken van een afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon en diens wettelijk samenwonende partner die enkel is ontstaan als gevolg van een illegaal

verblijf op het grondgebied of nog een “*ad-hoc gecreëerde*” of “*kunstmatige*” afhankelijkheidsrelatie die bewust zou zijn gecreëerd om een verblijfsrecht te verkrijgen.

De vaststelling blijft in wezen overeenind dat in de bestreden beslissingen louter omwille van het illegale verblijf van de verzoekende partijen wordt besloten tot een afwezigheid van een werkelijke afhankelijkheidsband op het ogenblik dat de thans voorliggende aanvragen werden ingediend, of nog het bestaan van een kunstmatige afhankelijkheidsrelatie wordt vastgesteld, en dit zonder dat werd over-gegaan tot een concreet onderzoek van de voorgelegde bewijselementen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij ook in haar nota's met opmerkingen niet concreet rekening houdt met de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten en het geheel van de elementen dat hun situatie kenmerkt.

3.12. Gelet op de voorgaande bespreking tonen de verzoekende partijen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

3.13. Het enig middel is, voor zover besproken, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde de minister van Asiel en Migratie van 11 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengnovember tweeduizend vijftieng door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

